

ΗΧΑΡΑΥΓΗ

Κηρυξ Της Παρουσίας του Χριστου

Η ΧΑΡΑΥΓΗ

ΕΤΟΣ 88 ον Αριθμός έκδοσης 1
Ιανουάριος – Φεβρουάριος 2022

Περιεχόμενα του
παρόντος τεύχους

Dawn Bible Students Association
Η Χαραυγή
PO Box 521167
Longwood, FL 32752 U.S.A
www.dawnbible.com/gr

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

Η Αποστολή του Χριστιανού
το 2022 2

ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΒΙΒΛΙΚΕΣ ΣΠΟΥΔΕΣ

Ο Κάιν και ο Άβελ 16
Η Άγαρ και ο Ισμαήλ 19
Ένας Τόπος Ταφής για τη Σάρα 22
Ιδρύθηκαν Δικαιοσύνη και Κριτές 25

The Dawn - Greek Edition
January-February 2022

Όλα τα δικαιώματα
κατοχυρωμένα. Παρακαλούμε
να μας ενημερώσετε άμεσα για
τυχόν αλλαγή της διεύθυνσής
σας. Εσωκλείεται ένα έντυπο
συνδρομής του περιοδικού
και παρακαλείστε να το
αποστείλετε σε εμάς μαζί με τη
νέα σας διεύθυνση.

Πρώτα εκτυπώνονται 1934

Printed in USA

Η Αποστολή του Χριστιανού το 2022

**«Και ας μη αποκάμνουμε
πράττοντας το καλό·
επειδή, αν δεν
αποκάμνουμε, θα
θερίσουμε στον
κατάλληλο καιρό.
Επομένως, λοιπόν,
ενόσω έχουμε καιρό, ας
εργαζόμαστε το καλό
προς όλους, μάλιστα δε
προς τους οικείους τής
πίστης.»**

— Γαλάτες 6:9,10

ΟΤΑΝ Ο ΑΝΑΣΤΗΜΕΝΟΣ

Ιησούς εμφανίστηκε στους μαθητές του την τελευταία φορά πριν από την ανάληψή του, τους περιέγραψε το έργο τους ως μαθητών του. Είπε: «Θα λάβετε δύναμη, αφού έρθει επάνω σας το Άγιο Πνεύμα· και θα γίνετε μάρτυρες για μένα και στην Ιερουσαλήμ, και σε όλη την Ιουδαία, και στη Σαμάρεια, και μέχρι τα άκρα της γης».

(Πράξεις 1:8) Χρόνια αργότερα, όταν ο Απόστολος Ιωάννης έλαβε αυτό το θαυμάσιο όραμα για το μέλλον, είδε εκείνους που είχαν αφιερωθεί πλήρως στη «μαρτυρία του Ιησού και για τον λόγο του Θεού, ... και έζησαν και βασίλεψαν μαζί με τον Χριστό επι χίλια χρόνια.» — Αποκ. 20:4

Η εντολή που έδωσε ο Ιησούς στους μαθητές του πριν από σχεδόν δύο χιλιάδες χρόνια, και την οποία είδε ο Ιωάννης σε όραμα ότι ακολουθήθηκε από όλους εκείνους

που τελικά θα βασίλευαν μαζί με τον Χριστό στη βασιλεία του, εξακολουθεί να ισχύει σήμερα. Καθώς μπαίνουμε στο έτος 2022, υπάρχουν πολλές δραστηριότητες, αιτίες και πιθανοί περισπασμοί που μπορεί να μας τραβήξουν ως Χριστιανούς προς άλλα πεδία προσπάθειας. Ωστόσο, η αποστολή μας δεν έχει αλλάξει από αυτή που έδωσε ο Κύριός μας στους μαθητές του, γιατί πράγματι, είμαστε κι εμείς μαθητές του, και πρέπει να είμαστε ακόλουθοι του παραδείγματός του στη σκέψη, στα λόγια και στις πράξεις. Ένα από τα μεγαλύτερα παραδείγματα του Ιησού για εμάς ήταν η παροχή παρηγοριάς, αγάπης, συμπάθειας και ενθάρρυνσης σε όλους εκείνους με τους οποίους ήρθε σε επαφή, και να το κάνουμε δίνοντας μαρτυρία για τις πολλές θεϊκές αλήθειες και υποσχέσεις που περιέχονται στον Λόγο του Θεού.

Το έργο της μαρτυρίας για την Αλήθεια του Λόγου του Θεού γίνεται υπό τη δύναμη και μέσω της εξουσίας του Αγίου Πνεύματος. Ο ίδιος ο Ιησούς έλαβε αυτή τη δύναμη και την εξουσία τη στιγμή του βαπτίσματος του, όταν το Άγιο Πνεύμα ήρθε επάνω του. Αργότερα, σε μια συναγωγή στη Ναζαρέτ, ο Ιησούς παρέθεσε τα εδάφια του βιβλίου του Ησαΐα 61:1-3 για να δείξει ότι η εξουσία και το έργο του είχαν γνωστοποιηθεί και προειπωθεί από τον Επουράνιο Πατέρα του. (Λουκάς 4:16-21) Το εδάφιο 1 της προφητείας του Ησαΐα λέει: «ΠΝΕΥΜΑ Κυρίου τού Θεού είναι επάνω μου· επειδή, ο Κύριος με έρχισε για να ευαγγελίζομαι στους φτωχούς· με απέστειλε για να γιατρέψω τούς συντριμμένους στην καρδιά, να κηρύξω ελευθερία στους αιχμαλώτους, και άνοιγμα δεσμοτηρίου στους δεσμίους.»

Καθ' όλη τη διάρκεια των τριάμισι ετών της διακονίας του ο Ιησούς ήταν πιστός στην εκτέλεση αυτής της αποστολής του Αγίου Πνεύματος. Το εδάφιο Λουκάς 8:1 αναφέρει σχετικά με τον Ιησού ότι «αυτός περνούσε μέσα

από κάθε πόλη και κωμόπολη, κηρύττοντας και φέρνοντας το χαρμόσυνο άγγελμα για τη βασιλεία του Θεού· και οι δώδεκα ήσαν μαζί του». Ο Ιησούς όχι μόνο κήρυξε το ευαγγέλιο από στόμα σε στόμα, αλλά εξήγησε επίσης τις ευλογίες που θα έφταναν στους ανθρώπους μέσω των υπηρεσιών της Βασιλείας του με τα πολλά θαύματα που έκανε.

Ο Ιησούς έστειλε τους αποστόλους του να κάνουν ένα έργο παρόμοιο με το δικό του. Μετά από αυτό έστειλε άλλους εβδομήντα. Όλοι αυτοί, υπό την ηγεσία του Ιησού, και ακολουθώντας το παράδειγμά του, πήγαιναν από τόπο σε τόπο σε όλη τη γη του Ισραήλ για να δώσουν μαρτυρία για το «ευαγγέλιο της βασιλείας». (Ματθ. 10:5-8· 24:14· Λουκάς 10:1-9) Οι απόστολοι και οι άλλοι εβδομήντα είχαν την εξουσία να κάνουν θαύματα προκειμένου να τεκμηριώσουν το μήνυμα που διακήρυξαν.

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ

Ενώ κατά τη διάρκεια της διακονίας τους αυτοί οι πρώτοι μάρτυρες έδωσαν πολλές εγκόσμιες ευλογίες θεραπείας σε εκείνους στους οποίους διακήρυξαν το ευαγγέλιο της βασιλείας, αυτό ήταν απλώς ένα υποπροϊόν της εκστρατείας τους. Τα θαύματα είχαν σχεδιαστεί απλώς για να κάνουν πιο αποτελεσματική τη μαρτυρία τους για το γεγονός ότι η βασιλεία των ουρανών ήταν κοντά. Είναι σημαντικό να το έχουμε κατά νου, γιατί σήμερα σε όλο τον ομολογουμένως χριστιανικό κόσμο, το κήρυγμα του ευαγγελίου της βασιλείας έχει σχεδόν σταματήσει και, αντ' αυτού, διακηρύσσεται ένα κοινωνικό ευαγγέλιο, το οποίο επιδιώκει να απαλλάξει την ανθρωπότητα από διάφορα κοινωνικά δεινά αποκλειστικά με ανθρώπινη προσπάθεια σε συνδυασμό με καλά έργα για λογαριασμό των φτωχών και των απόρων.

Πρέπει να εκτιμούμε και να επαινούμε εκείνους που επιδιώκουν να κάνουν καλό στους συνανθρώπους τους σύμφωνα με υλικές γραμμές. Πιθανώς σε καμία στιγμή δεν υπήρξε μεγαλύτερη ανάγκη για βοήθεια σε όλο τον κόσμο. Ωστόσο, ως ακόλουθοι του Κυρίου, οι υποχρεώσεις μας ως Χριστιανοί εκτίθενται με τις εντολές του και με το παράδειγμά του. Όσοι γνωρίζουν το σχέδιο του Θεού για τη σωτηρία του ανθρώπου έχουν το πλεονέκτημα ότι γνωρίζουν ότι στον κατάλληλο καιρό θα γίνουν άφθονες προμήθειες σε όλους τους φτωχούς και άπορους του κόσμου, καθώς και σε τους άρρωστους και τους ετοιμοθάνατους για τους οποίους θα μπορούσαμε να κάνουμε πολύ λίγα τώρα σε κάθε περίπτωση.

Ο Ιησούς είπε σε όσους κάλεσε από την αλιεία τους: «Ακολουθήστε με και θα σας κάνω ψαράδες ανθρώπων». (Ματθ. 4:19) Δεν τους είπε ότι ακολουθώντας τον, το πρωταρχικό τους έργο θα ήταν να ταΐζουν και να ντύνουν τους άπορους. Όταν τους έστειλε έξω για τη διακονία, είπε: «7 Και πηγαίνοντας, να κηρύττετε, λέγοντας ότι: Πλησίασε η βασιλεία των ουρανών. 8 Να θεραπεύετε αυτούς που ασθενούν, να καθαρίζετε λεπρούς, να ανασταίνετε νεκρούς, να εκβάλλετε δαιμόνια, δωρεάν πήρατε, δωρεάν να δώσετε. 9 Να μη έχετε χρυσάφι ούτε ασήμι ούτε χαλκό στις ζώνες σας· 10 μήτε σακίδιο για τον δρόμο μήτε δύο χιτώνες μήτε υποδήματα μήτε ράβδο· επειδή, ο εργάτης είναι άξιος της τροφής του.» — Ματθ. 10:7-10

Από αυτές τις λεπτομερείς οδηγίες είναι σαφές ότι οι απόστολοι στάλθηκαν για να κηρύξουν, και σε συνδυασμό με το κήρυγμά τους, να θεραπεύσουν τους αρρώστους και να κάνουν άλλα θαύματα. Δεν τους παρασχέθηκαν μέσα για να βοηθήσουν τους φτωχούς. Πράγματι, συχνά έπρεπε να εξαρτηθούν από τη γενναιοδωρία εκείνων που υπηρέτησαν για τις δικές τους υλικές ανάγκες. Αργότερα,

όταν η αντίθεση εναντίον του Ιησού και των συνεργατών του αυξήθηκε σε σημείο που οι θρησκευτικοί άρχοντες ήταν έτοιμοι να τον σταυρώσουν, έδωσε εντολή στους αποστόλους του να πάρουν τώρα ό,τι υλικό μέσο είχαν μαζί τους, γιατί ίσως από τότε μπορούσαν να μην περιμένουν μεγάλη βοήθεια από τους Ισραηλίτες συναδέλφους τους. —εδάφ. 21-36

Ο Ιησούς διεξήγαγε τη διακονία του με τρόπο παρόμοιο με τον τρόπο που περιέγραψε στους εκπροσώπους του. Τα θαύματά του ήταν πιο εντυπωσιακά, γιατί σε πολλές περιπτώσεις ξυπνούσε τους νεκρούς από τον ύπνο του θανάτου. Μετά την Πεντηκοστή αυτό έκανε και ο Πέτρος. (Πράξεις 9:36-42) Ένα άλλο από τα εξαιρετικά θαύματα του Ιησού ήταν το τάισμα του πλήθους. (Μάρκος 6:34-44) Δεν υπάρχουν στοιχεία που να δείχνουν ότι αυτοί οι πέντε χιλιάδες άνθρωποι ήταν ιδιαίτερα φτωχοί. Ήταν απλώς ότι άκουγαν το κήρυγμα του Ιησού σε έναν «έρημο τόπο», μακριά από τα σπίτια τους, που θεώρησε ότι ήταν πράξη ευγένειας και φιλοξενίας να τους παρέχει κάτι να φάνε. Οι μαθητές του συμβούλεψαν να σταλούν στα χωριά για να αγοράσουν τα δικά τους τρόφιμα, δείχνοντας ότι είχαν τα απαραίτητα χρήματα για να το κάνουν αυτό, αν το επέτρεπε ο Ιησούς.

Αυτό το θαύμα, όπως και όλα τα άλλα που είχε κάνει ο Ιησούς και οι εκλεκτοί εκπρόσωποι του, είχε σχεδιαστεί για να τονιστεί το μήνυμα της βασιλείας που κήρυτταν. Αργότερα, ο Ιησούς νουθέτησε τους ακροατές του: «Εργάζεστε όχι για την τροφή που φθείρεται, αλλά για την τροφή που μένει σε αιώνια ζωή, την οποία ο Υιός τού ανθρώπου θα σας δώσει· επειδή, τούτον σφράγισε ο Πατέρας, ο Θεός.» (Ιωάννης 6:27) Όταν οι άνθρωποι ζήτησαν από τον Ιησού ένα σημάδι, τους παρέπεμψε στο μάννα που είχε προμηθεύει ο Θεός για τους Ισραηλίτες στην έρημο, και τους υπενθύμισε ότι όλοι αυτοί οι

Ισραηλίτες πέθαναν. Κατόπιν, εξήγησε ότι ήταν ο «αληθινός άρτος», ο οποίος, όταν γίνει αποδεκτός μέσω πίστεως, θα δώσει αιώνια ζωή. —εδάφ. 30-35,47-51

ΝΑ ΤΑΙΣΟΥΝ ΤΟΥΣ ΦΤΩΧΟΥΣ

Σε μια περίπτωση, ένας νεαρός άνδρας ήρθε στον Ιησού και τον ρώτησε τι μπορούσε να κάνει για να αποκτήσει αιώνια ζωή. Ήταν Εβραίος και ο Ιησούς του υπενθύμισε τον Νόμο, ο οποίος υποσχόταν ζωή σε όποιον μπορούσε και θα τον τηρούσε. Όταν ο άντρας του είπε ότι τηρούσε τις εντολές, ο Ιησούς του είπε ότι έπρεπε να πουλήσει όλα όσα είχε και να δώσει τα έσοδα στους φτωχούς και μετά να σηκώσει τον σταυρό του και να τον ακολουθήσει. (Ματθ. 19:16-21· Μάρκος 10:17-21) Ο Ιησούς δεν ζήτησε από αυτόν τον νεαρό να του δώσει τα πλούτη του για να ταΐσει τους φτωχούς. Αυτό που ζήτησε ήταν να εκποιηθεί ο άνθρωπος από τα πλούτη του, να τα μοιράσει στους φτωχούς και μετά να γίνει μαθητής του. Η απλή πράξη του να δώσει τον πλούτο του για να ταΐσει τους φτωχούς δεν θα ήταν να ακολουθήσει τον Χριστό, αλλά ένα απαραίτητο βήμα για να γίνει μαθητής. Το θέμα είναι ότι ο σκοπός της διακονίας του Ιησού δεν ήταν να ταΐστουν οι φτωχοί με υλική τροφή.

Σε καμία περίπτωση δεν καταδικάζουμε τον φερόμενο ως χριστιανικό κόσμο επειδή αφιέρωσε μεγάλη προσπάθεια για κοινωνικό και ανυψωτικό (ανεβαστικό) έργο μεταξύ των φτωχών και των απόρων. Απλώς τονίζουμε ότι δεν ήταν αυτό το επίκεντρο του έργου που διεξήγαγε ο Ιησούς, ούτε ανατέθηκε στους οπαδούς του να επικεντρώσουν τις προσπάθειές τους σε τέτοιες γραμμές. Ο Ιησούς έλαβε εντολή από το Άγιο Πνεύμα για να διακηρύξει το χαρμόσυνο μήνυμα· και, ως μαθητές του, η μεγάλη μας αποστολή είναι επίσης να κηρύζουμε το ευαγγέλιο της βασιλείας.

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ

Μετά την Πεντηκοστή, με την εξουσία του Ιησού και με τη φώτιση του Αγίου Πνεύματος, οι απόστολοι και άλλοι μαθητές συνέχισαν τη διακονία της Αλήθειας, του ένδοξου ευαγγελίου της βασιλείας. Οι απόστολοι μπόρεσαν να κάνουν θαύματα, όπως έκανε ο Ιησούς, αν και αυτή η πτυχή της διακονίας τους δεν φαίνεται να είναι τόσο εξέχουσα όσο στην περίπτωση του Ιησού. Όταν πέθαναν οι απόστολοι, τα θαύματα σταμάτησαν εντελώς. Η απλή διακήρυξη του ευαγγελικού μηνύματος στη συνέχεια βασιζόταν στη μαρτυρία.

Στην αρχή, αυτή η προσπάθεια περιοριζόταν σχεδόν εξ ολοκλήρου σε αυτό που θα μπορούσε να επιτευχθεί με μεμονωμένες προφορικές παρουσιάσεις του μηνύματος σε διαφορετικά μεγέθη κοινού. Τα ίδια τα αντίγραφα των Γραφών ήταν πολύ σπάνια και δαπανηρά. Κατά τη διάρκεια των σκοτεινών χρόνων, η κατοχή των Αγίων Γραφών απαγορεύτηκε από το σύστημα κράτους-εκκλησίας που ήταν στην εξουσία εκείνη την εποχή, και η μετάφραση της Βίβλου σε μια κοινώς χρησιμοποιούμενη γλώσσα ήταν έγκλημα που τιμωρούνταν με θάνατο. Τέλος, μετά την έλευση του τυπογραφείου τον 15ο αιώνα, οι μάρτυρες του Κυρίου είχαν αυτό το πρόσθετο μέσο για να διαδώσουν το μήνυμα. Φτάνοντας στην εποχή μας, χαιρόμαστε για τη διαθεσιμότητα του ραδιοφώνου, της τηλεόρασης, του Διαδικτύου και πολλών άλλων μορφών ηλεκτρονικών μέσων ως περαιτέρω μέσα μετάδοσης του Ευαγγελίου. Ποτέ, όμως, δεν υπήρξε καμία αλλαγή στην αποστολή.

Κατά καιρούς υπήρξαν κάποιοι από τους ανθρώπους του Κυρίου που κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι όλες οι προσπάθειες για να κηρύξουν το ευαγγέλιο της βασιλείας πήγαν χαμένες επειδή, λένε, υπάρχουν τόσο πενιχρά αποτελέσματα. Ωστόσο, πουθενά στη Βίβλο δεν μας

δίνεται εντολή να εγκαταλείψουμε τη κήρυξη του ευαγγελίου με το σκεπτικό ότι υπάρχουν ελάχιστα έως καθόλου αποτελέσματα. Το θέλημα του Θεού σε αυτό το θέμα δεν καθορίζεται από τα αποτελέσματα των προσπαθειών μας. Αντίθετα, έχουμε εντολή να συνεχίσουμε να δίνουμε τη ζωή μας σε αυτήν την υπηρεσία είτε ακούνε οι άνθρωποι στους οποίους είμαστε μάρτυρες είτε αν απέχουν να ακούσουν.

Ο Σολομών έγραψε: «Όποιος παρατηρεί τον άνεμο, δεν θα σπείρει· και όποιος κοιτάζει τα σύννεφα, δεν θα θερίσει. Καθώς δεν γνωρίζεις ποιος είναι ο δρόμος τού ανέμου, ούτε με ποιον τρόπο παίρνουν μορφή τα κόκαλα στην κοιλιά τής κυοφορούσας, έτσι δεν γνωρίζεις τα έργα τού Θεού, ο οποίος κάνει τα πάντα. Σπείρε τον σπόρο σου το πρωί, και την εσπέρα ας μη ησυχάσει το χέρι σου· επειδή, δεν ξέρεις τι θα ευδοκιμήσει, τούτο ή εκείνο, ή αν και τα δύο είναι επίσης αγαθά.» —Εκκλ. 11:4-6

Η ΣΠΟΡΟΠΟΙΗΣΗ

Στην Παραβολή του Σπορέα του Ιησού, μας διδάσκει τι να περιμένουμε από τις προσπάθειές μας να διακηρύξουμε τον Λόγο του Θεού στους ανθρώπους. (Ματθ. 13:18-23) Σύμφωνα με την παραβολή, καθώς σπέρνονται οι σπόροι της Αλήθειας, μερικοί πέφτουν πάνω σε αυτό που απεικονίζεται ως η «άκρη του δρόμου» (δηλαδή, πέφτουν στα αζήτητα), κάποιοι πέφτουν σε «πετρώδη μέρη» και άλλοι σπόροι σιταριού πέφτουν ανάμεσα σε «αγκάθια». Μόνο ένα μικρό μέρος, φαίνεται, πέφτει σε «καλό έδαφος» των ειλικρινών και τίμιων καρδιών. Αυτή η τάξη, πιστεύουμε, είναι που τελικά αποδεικνύεται άξια της συγκληρονομίας με τον Ιησού στη βασιλεία του.

Ο Ιησούς είπε: «Μη φοβάσαι, μικρό ποίμνιο· επειδή, ο Πατέρας σας ευδόκησε να σας δώσει τη βασιλεία». (Λουκάς 12:32) Είναι πράγματι μόνο ένα μικρό ποίμνιο

που, κατά τη διάρκεια της παρούσας εποχής, έχει ανταποκριθεί πλήρως στο μήνυμα του ευαγγελίου. Πρέπει να φαινόταν πολλές φορές στον λαό του Κυρίου ότι είχαν πολύ μικρά αποτελέσματα από τις αυτοθυσιαστικές προσπάθειές τους.

Ωστόσο, τα αποτελέσματα δεν είναι δική μας ευθύνη. Πρέπει να φυτέψουμε τους σπόρους της Αλήθειας και να τους ποτίζουμε, αλλά είναι ο Κύριος που τους κάνει να μεγαλώσουν. (Α' Κορ. 3:6,7) Πολλές φορές το μήνυμα έρχεται σε επαφή με τα πρόσφατα ενδιαφερόμενα άτομα. Μόνο ένας εδώ και ένας εκεί μπορεί να το κάνουν πλήρως δικό τους αυτή τη στιγμή. Για τη συντριπτική πλειοψηφία, η βλάστηση του «σπόρου» της Αλήθειας που φυτεύτηκε με τις προσπάθειές μας θα γίνει στην ένδοξη μεσσιανική βασιλεία. Πράγματι, για αυτόν τον μελλοντικό καιρό ο Ιησούς δίδαξε τους μαθητές του να προσευχηθούν. — Ματθ. 6:10

Η ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΣΗ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑΣ

Το να δίνουμε μαρτυρία για την Αλήθεια δεν τελειώνει με μια δημόσια διακήρυξη του μηνύματος, αν και αυτό είναι σημαντικό ως το προπύργιο της αποστολής του Χριστιανού σε αυτή τη γραμμή. Η αγάπη μας για τον Κύριο πρέπει να εκτείνεται ιδιαίτερα στους εν Χριστώ αδελφούς μας. Ο Ιησούς μας πρόσταξε να αγαπάμε ο ένας τον άλλον όπως μας αγάπησε. (Ιωάννης 13:34) Ο Απόστολος Ιωάννης έγραψε ότι πρέπει να δώσουμε τη ζωή μας για τους αδελφούς. (Α' Ιωάννη 3:16) Η μεγάλη ανάγκη όλων των αδελφών μας είναι πνευματική βοήθεια και ενθάρρυνση, και θα πρέπει να είμαστε σε εγρήγορση ανά πάσα στιγμή για να προσφέρουμε αυτήν την απαραίτητη βοήθεια.

Ως τάξη, ο αφιερωμένος λαός του Θεού είναι η μέλλουσα «νύμφη» του Χριστού και θα πρέπει να είναι ενεργητικός στο να προετοιμάζεται για την ένωση με τον

Κυρίο της. (Β Κορ. 11:2· Αποκ. 19:7· 21:2,9) Με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, προσεγγίστηκαν πρώτα τα μέλη αυτής της τάξης μέσω του έργου μαρτυρίας των αφιερωμένων. Έπειτα, μαζί βοηθούν ο ένας τον άλλον στην ανάπτυξη του χριστιανικού χαρακτήρα, στο να ενδυθούν τον καρπό και τη χάρη του πνεύματος και να οικοδομηθούν όλο και περισσότερο στην αγιότητα πίστη μας. Όλα αυτά εμπίπτουν στο πεδίο της αποστολής μας.

Παρομοίως, δεν μπορούμε να γυρίσουμε την πλάτη μας στις ανάγκες των εν Χριστώ αδελφών μας, συμπεριλαμβανομένων εκείνων που έχουν πρόσκαιρο χαρακτήρα. Όταν επικράτησε λιμός στην περιοχή της Ιερουσαλήμ και οι αδελφοί εκεί είχαν μεγάλη ανάγκη, ο Παύλος συγκέντρωσε κεφάλαια από τους αδελφούς πολλών εκκλησιών για να τους βοηθήσει να καλύψουν τις ανάγκες τους. Πιστεύουμε ότι ο λαός του Κυρίου σε κάθε μέρος της εποχής υπήρξε, με τον ίδιο τρόπο, «ξύπνιος» για τα προνόμιά του σε αυτή τη γραμμή. Τι χαρά είναι να προσφέρουμε τη βοήθεια που μπορούμε σε όλους αυτούς! Είναι ένας από τους τρόπους που ο Κύριος μπορεί να μας δώσει την ευκαιρία να δείξουμε την αγάπη μας γι' αυτόν.

Σε αυτό το πλαίσιο, σκεφτόμαστε τις ευκαιρίες που παρουσιάστηκαν πριν από περίπου εβδομήντα πέντε χρόνια στο τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Πολλοί από τους εν Χριστώ αδελφούς μας στις ευρωπαϊκές χώρες είχαν απόλυτη ανάγκη από τροφή και ρουχισμό, και ήταν σίγουρα μια συγκινητική εμπειρία να παρατηρήσουμε τον βαθμό στον οποίο οι αδελφοί σε πολλά μέρη του κόσμου ήρθαν στη βοήθειά τους. Αυτό είναι το προνόμιο που, ως αφιερωμένος λαός του Κυρίου, έχουμε όλοι να βοηθήσουμε να φροντίσουμε τους δικούς μας. Εάν η αγάπη μας δεν περιλαμβάνει αυτό το είδος υπηρεσίας για τους αδελφούς μας, είναι πράγματι ρηχής (αβαθούς) φύσεως.

Η ΑΦΙΛΟΚΕΡΔΕΙΑ

Το κίνητρο σε όλα όσα κάνουν οι Χριστιανοί ως ακόλουθοι του Κυρίου πρέπει να είναι η αγάπη. Δεν πρέπει να υπάρχει επιθυμία για να ευχαριστήσει κανείς τον εαυτό του, ούτε να τιμηθεί κανείς από τους ανθρώπους σε οποιαδήποτε εργασία ή υπηρεσία που προσφέρεται. Η πορεία του εγωισμού περιγράφεται από τον Απόστολο Παύλο ως σπορά προς τη σάρκα και η πορεία της ανιδιοτελούς αγάπης ως σπορά προς το Πνεύμα.

Το αρχικό μας κείμενο είναι η κορύφωση του μαθήματος του Παύλου σχετικά με αυτά τα σημεία. Παραθέτουμε: «7 Μη πλανιέστε· ο Θεός δεν εμπαίζεται· επειδή, ό,τι αν σπείρει ο άνθρωπος, αυτό και θα θερίσει· 8 για τον λόγο ότι, αυτός που σπέρνει στη σάρκα του, θα θερίσει από τη σάρκα φθορά· αλλά, εκείνος που σπέρνει στο Πνεύμα, θα θερίσει από το Πνεύμα αιώνια ζωή. 9 Και ας μη αποκάμνουμε πράττοντας το καλό· επειδή, αν δεν αποκάμνουμε, θα θερίσουμε στον κατάλληλο καιρό. 10 Επομένως, λοιπόν, ενόσω έχουμε καιρό, ας εργαζόμαστε το καλό προς όλους, μάλιστα δε προς τους οικείους τής πίστης.» — Γαλ. 6:7-10

Ο Θεός προετοιμάζει τους αληθινούς Χριστιανούς να είναι όργανα ευλογίας σε όλες τις οικογένειες της Γης. Θέλει οι μαθητές του Χριστού να διατηρούν την καρδιά τους συμπονετική προς όλη την ανθρωπότητα και να χαίρονται με την προοπτική να έχουν σύντομα το προνόμιο να βοηθήσουν στην ευλογία τους. Πράγματι, πόσο μεγάλες είναι οι ανάγκες της φτωχής δημιουργίας που στενάζει! Είναι άρρωστοι και πεθαίνουν. Είναι γεμάτοι φόβο και αμηχανία. Δεν έχουν οδηγίες από τους ηγέτες και τους πολιτικούς τους, και αναρωτιούνται πόσο ακόμη μπορούν να συνεχιστούν τέτοιες συνθήκες χωρίς καταστροφικές συνέπειες.

Ο Θεός γνωρίζει τα πάντα για αυτές τις καταστάσεις

και θα μπορούσε να τις διορθώσει πολύ γρήγορα αν ήταν το θέλημά του να το κάνει. Ωστόσο, έχει τον κατάλληλο χρόνο στο σχέδιό του για αυτό το έργο. Τώρα ετοιμάζει μια ειδική τάξη κλητή για αυτό το σπουδαίο έργο. Ο Επουράνιος Πατέρας θέλει εκείνοι που ελπίζουν να είναι μέρος αυτής της ομάδας στην ουράνια φάση της επερχόμενης βασιλείας του να αναπτύξουν αγάπη, συμπάθεια και κατανόηση προς τις μάζες της ανθρωπότητας, όπως αγάπησε ολόκληρο τον κόσμο δίνοντας τον Γιο του ως Λυτρωτή και Σωτήρα τους. — Ιωάννης 3:16,17

Ένα από τα μεγαλύτερα πλήγματα στον κόσμο που υποφέρει είναι η έλλειψη κατανόησης του αληθινού και στοργικού Θεού. Οι άνθρωποι, ως επί το πλείστον, δεν έχουν αληθινή πίστη στον Θεό, και ως εκ τούτου αγωνίζονται σκληρά για να έχουν οποιαδήποτε πραγματική ελπίδα για το μέλλον. Οι πλήρως αφιερωμένοι Χριστιανοί, μέσω της διαφωτιστικής επιρροής του Αγίου Πνεύματος του Θεού, γνωρίζουν τις θεϊκές ρυθμίσεις του για την τελική ευλογία του ανθρώπου και είναι σε θέση να πουν έναν λόγο παρηγοριάς σε όσους που τον έχουν ανάγκη. Έτσι, με έναν μικρό τρόπο μπορούμε να δέσουμε τους συντετριμμένους με τα καλά νέα της βασιλείας. Πόσο καλύτερα θα μπορούσαμε να «κάνουμε το καλό σε όλους τους ανθρώπους», από το να μοιραστούμε μαζί τους το ένδοξο «ευαγγέλιο της βασιλείας;»

Αυτό δεν σημαίνει ότι εάν έλθουν στην αντίληψή μας ιδιαίτερα αναγκαίες περιπτώσεις άλλων κατευθύνσεων, ιδιαίτερα μεταξύ των γειτόνων ή των στενών μας συνεργατών, θα πρέπει να τους κάνουμε το κωφό. Πρέπει να είμαστε χρήσιμοι με κάθε τρόπο που μπορούμε, αλλά η ειδική μας αποστολή είναι να διακηρύξουμε τα χαρμόσυνα νέα σε όλους όσους θα ακούσουν, αφήνοντας τα αποτελέσματα στα χέρια του Κυρίου, γιατί δεν ξέρουμε

πώς και πότε μπορεί να δώσει Εκείνος την αύξηση στις προσπάθειές μας.

Όπως δηλώνει ο Παύλος, στο έργο μας της σποράς προς το Πνεύμα, πρέπει «να εργαζόμαστε το καλό προς όλους, μάλιστα δε προς τους οικείους τής πίστεως». Αυτοί, οι εν Χριστώ αδελφοί μας, πρέπει να είναι στην ιδιαίτερη φροντίδα μας, τόσο κατά πνευματικές όσο και υλικές γραμμές, όταν χρειάζεται. Ο απόστολος λέει περαιτέρω ότι δεν πρέπει να «αποκάμνουμε να κάνουμε το καλό». Δεν θα υπήρχε μεγάλος κίνδυνος να κουραστούμε εάν μπορούσαμε να δούμε εξαιρετικά αποτελέσματα των προσπαθειών μας. Μπορεί να κουραστούμε επειδή, συχνά, δεν βλέπουμε απτά αποτελέσματα. Όταν συμβαίνει αυτό, μπορεί ακόμη και να αναρωτηθούμε αν κάνουμε ή όχι το σωστό.

Ο Παύλος μας υπενθυμίζει ότι θα «θερίσουμε, αν δεν αποκάμνουμε». Εδώ δεν μιλάει κυρίως για τα παρόντα ορατά αποτελέσματα των προσπαθειών μας, αλλά μάλλον για να «θερίσουμε αιώνια ζωή» στη βασιλεία. (Γαλ. 6:8) Ο Κύριος δεν θέλει να βασιζόμαστε στα σημερινά αποτελέσματα για θάρρος και δύναμη για να συνεχίσουμε στον στενό δρόμο της θυσίας και της υπηρεσίας, αν και όλοι μας ενθαρρυνόμαστε πολύ όταν μας επιτρέπει να δούμε μερικά μικρά αποτελέσματα των κόπων μας. Θέλει να «περπατάμε με πίστη» και να χαιρόμαστε με την ελπίδα που έχουμε μπροστά μας να θερίσουμε «δόξα και τιμή και αθανασία» πέρα από το πέπλο και να συμμετέχουμε με τον Ιησού στο να κάνουμε τη γνώση του Κυρίου να γεμίσει τη γη «όπως τα νερά σκεπάζουν τη θάλασσα.» — Β' Κορ. 5:7· Ρωμ. 2:7· Ισ. 11:9· Αββακ. 2:14

Τι ένδοξη προοπτική είναι μπροστά μας! Είθε να μας δώσει δύναμη καθώς μπαίνουμε στο έτος 2022 για να συνεχίσουμε πιστοί στην αποστολή μας να μεταφέρουμε

τα χαρούμενα νέα σε όλους καθώς έχουμε και μπορούμε να κάνουμε ευκαιρίες. Ας έχουμε πάντα μπροστά μας ότι εκείνοι που θα ζήσουν και θα βασιλέψουν με τον Χριστό είναι εκείνοι των οποίων η ζωή είναι πλήρως αφιερωμένη στη «μαρτυρία του Ιησού και εξαιτίας τού λόγου τού Θεού». —Αποκ. 20:4 ■

Ο Κάιν και ο Άβελ

Εδάφια κλειδιά: «Και ο Κάιν είπε στον Άβελ τον αδελφό του: Ας πάμε στην πεδιάδα· και καθώς ήσαν στην πεδιάδα, ο Κάιν σηκώθηκε ενάντια στον αδελφό του, και τον φόνευσε.»— Γένεση 4:8

*Επιλεγμένα εδάφια:
Γένεση 4:1-15*

Η ΠΡΩΤΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ
στη Γη ήταν το αποτέλεσμα της ανυπακοής στον Ιεχωβά μέσω της κατανάλωσης του απαγορευμένου καρπού από τους πρώτους μας γονείς. (Γέν. 2:16,17· 3:6)
Λεπτομέρειες για την τιμωρία της Εύας για το ρόλο της στην ανυπακοή στην εντολή του Θεού περιγράφονται στη Γένεση 3:16. Της είπε: «Θα

υπερπληθύνω τις λύπες σου και τους πόνους της κυοφορίας σου· με λύπες θα γεννάς παιδιά· και στον άνδρα σου θα είναι η επιθυμία σου, και αυτός θα σε εξουσιάζει.» Η πρόταση αποτελούνταν από τρία μέρη, δύο ως μητέρα και ένα ως σύζυγο. Οι λύπες που σχετίζεται με την γέννα των παιδιών επεκτάθηκε ιδιαίτερα σε όλες τις γενιές στους πόνους και τις αγωνίες των μητέρων σχετικά με τους απογόνους τους.

Στην τελειότητά της, η Εύα σίγουρα ανυπομονούσε για τη στιγμή που θα έβλεπε στα δικά της παιδιά μια εκδήλωση αγάπης προς τον Θεό, όπως είχε βιώσει στην καρδιά της. Ωστόσο, πριν γεννηθεί το πρώτο της παιδί, αποκόπηκε από την εύνοια του Δημιουργού της και τους καρπούς της Εδέμ που συντηρούν τη ζωή. Αυτή, μαζί με

τον Αδάμ, άρχισε να κοπιάζει με τον ιδρώτα του προσώπου πολεμώντας τα αγκάθια της γης. Η εγκυμοσύνη της με τον Κάιν ήταν πιθανότατα μια μεγάλη ψυχική δυσφορία, καθώς αναπολούσε το σπίτι της στην Εδέμ και ίσως το πολυπόθησε. Αναμφίβολα αυτό θα μπορούσε να σημάδεψε το ακόμη αγέννητο παιδί της με τάσεις δυσσαρέσκειας και εγωισμού.

Η δεύτερη τραγωδία της Γης βρίσκεται στο περιστατικό που περιγράφεται στο σημερινό εδάφιο-κλειδί. Το μάθημά μας μάς λέει ότι «ο Άβελ ήταν βοσκός προβάτων, ενώ ο Κάιν ήταν γεωργός». (Γέν. 4:2) Με τον καιρό και οι δύο έφεραν προσφορές από τη γενναιοδωρία τους ως θυσία στον Θεό. Τα εδάφια 4 και 5 λένε, «Και ο Κύριος κοίταξε με ευμένεια επάνω στον Άβελ, και επάνω στην προσφορά του· επάνω στον Κάιν, όμως, και επάνω στην προσφορά του δεν κοίταξε». Ο Απόστολος Παύλος λέει: «Με πίστη ο Άβελ πρόσφερε στον Θεό καλύτερη θυσία από τον Κάιν». (Εβρ. 11:4) Αυτό υποδηλώνει ότι ο Άβελ επιζήτησε πρώτα τον νου του Κυρίου σχετικά με το τι και πώς να προσφέρει μια θυσία. Εδώ είναι ένα μάθημα για όσους θα ήταν ακόλουθοι του Χριστού. Ο Ιησούς δίδασκε αυτήν την ίδια αρχή όταν είπε, «ζητείτε πρώτα τη βασιλεία του Θεού και τη δικαιοσύνη του». — Ματθ. 6:33

Ο Κάιν έπρεπε να είχε χαρεί με τον Άβελ και να είχε φέρει παρόμοια προσφορά που θα είχε κερδίσει τη θεία αποδοχή. Αν έψαχνε να μάθει γιατί μόνο η προσφορά του Άβελ ήταν αποδεκτή, θα μπορούσε να είχε μάθει ότι ο θάνατος ενός ζώου είχε μεγάλη συμβολική σημασία για τις ρυθμίσεις και τα σχέδια του Θεού. Η απόρριψη αυτού του τρόπου δράσης οδήγησε σε ένα πνεύμα εγωισμού, ζήλιας και θυμού για τον Κάιν. Ο Θεός τον προειδοποίησε αμέσως γι' αυτό. «Γιατί αγανάκτησες; Και γιατί κατσούφιασε το πρόσωπό σου; Αν εσύ ενεργείς σωστά, δεν θα είσαι ευπρόσδεκτος; Αν, όμως, δεν ενεργείς

σωστά, στην πόρτα βρίσκεται η αμαρτία. Αλλά, σε σένα θα είναι η επιθυμία του, και εσύ θα εξουσιάζεις επάνω του.» —Γέν. 4:6,7

Πόσο πρέπει να μάθουμε όλοι αυτό το μάθημα! Κατά τη διάρκεια της πτώσης, όλοι έχουμε κατώτερα συναισθήματα που πολεμούν εναντίον των ευγενέστερων. Ως λιοντάρι σε αναζήτηση θηράματος, θα επιδίωκαν να μας κατασπαράξουν. (Α' Πέτ. 5:8) Χρειάζεται θεϊκή βοήθεια προκειμένου να υπερνικηθούν αυτές οι πτωτικές τάσεις. Ο Κάιν είχε άμεση πρόσβαση σε τέτοια βοήθεια, αλλά επέλεξε να την αγνοήσει. Ο Απόστολος Ιωάννης μας διδάσκει, λέγοντας: «Αν κάποιος αμαρτήσει, έχουμε παράκλητο προς τον Πατέρα, τον Ιησού Χριστό τον Δίκαιο. Κι αυτός είναι μέσον εξιλασμού για τις αμαρτίες μας· και όχι μονάχα για τις δικές μας, αλλά και για τις αμαρτίες όλου τού κόσμου.» —Α' Ιωάννου 2:1,2 ■

©ruskpp - stock.adobe.com

Η Άγαρ και ο Ισμαήλ

Εδάφιο κλειδί: «Και ο Θεός είπε στον Αβραάμ: Ας μη φανεί σκληρό στα μάτια σου για το παιδί, και για τη δούλη σου· σε όλα όσα σου πει η Σάρρα, να ακούσεις τα λόγια της· επειδή, στον Ισαάκ θα κληθεί σπέρμα σε σένα· και τον γιο τής δούλης θα τον καταστήσω έθνος· επειδή, είναι σπέρμα σου.»— Γένεση 21:12,13

Επιλεγμένα εδάφια: Γένεση 21:8-20

ΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟ μάθημα αφορά μια ελπιδοφόρα μητέρα, έναν πρωτότοκο γιο και την απόρριψη της ευνοϊκής θέσης αυτού του γιου από τον Ιεχωβά. Αυτή η αφήγηση εμφανίστηκε στις ζωές του Αβραάμ και της συζύγου του Σάρας - στην αρχή ονομαζόταν Άβραμ και Σαράι. Ελπίζοντας να εκπληρώσει την υπόσχεση του Θεού ότι ο Αβραάμ θα γεννούσε έναν γιο, και γνωρίζοντας ότι ήταν στείρα, η Σάρα τον παρότρυνε να πάρει την Αιγύπτια υπηρέτριά

της, την Άγαρ, και να γεννήσει παιδιά μέσω αυτής. (Γέν. 15:4· 16:1,2) Ο Αβραάμ συμφώνησε, αλλά όταν η Άγαρ συνέλαβε και περιφρόνησε την κυρία της, η Σάρα ζήτησε να παραδοθεί η υπηρέτρια στη φροντίδα της. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα την κακομεταχείριση της Σάρας προς την Άγαρ. Σε εύθετο χρόνο, η Άγαρ γέννησε τον γιο της από τον Αβραάμ, ο οποίος ονομάστηκε Ισμαήλ.—εδάφ. 5-16

Για χρόνια ο Ισμαήλ θεωρούνταν ο κληρονόμος του Αβραάμ, ακόμη και μετά τη γέννηση του Ισαάκ, του από καιρό υποσχεμένου γιου του Αβραάμ και της Σάρας. Όταν ο Αβραάμ έκανε μια μεγάλη γιορτή για να γιορτάσει

τον «απογαλακτισμό» του Ισαάκ, ο Ισμαήλ χλεύασε τον ετεροθαλή αδερφό του. (Γέν. 21:8-10) Θυμωμένη, η Σάρα είπε στον Αβραάμ να διώξει τον Ισμαήλ και τη μητέρα του από την παρουσία τους. Ο Αβραάμ λυπήθηκε με την προοπτική να φύγει ο πρώτος του γιος. Για να τον παρηγορήσει, ο Θεός είπε τα λόγια των σημερινών εδαφίων-κλειδί, τα οποία αναφέρουν ότι ο Ισαάκ ήταν το «σπέρμα» της υπόσχεσης, αλλά ένα άλλο έθνος θα προερχόταν από τον Ισμαήλ. Είπαν προηγουμένως στην Αγάρ ότι ο Ισμαήλ θα είχε απογόνους «πολύ πολλούς για να μετρηθούν», αλλά και ότι «θα ζήσει εχθρικά προς όλους τους αδελφούς του». — Γέν. 16:10-12

Ο Απόστολος Παύλος μας επισημαίνει ότι αυτές οι περιστάσεις περιείχαν εικόνες μελλοντικών γεγονότων. Αναγνωρίζει την Άγαρ και τον Ισμαήλ λέγοντας: «Επειδή, είναι γραμμένο ότι, ο Αβραάμ γέννησε δύο γιους· έναν από τη δούλη, και έναν από την ελεύθερη· αλλά, ο μεν γιος τής δούλης γεννήθηκε κατά σάρκα· ενώ ο γιος τής ελεύθερης, διαμέσου τής υπόσχεσης. Τα οποία είναι με αλληγορική σημασία· επειδή, αυτές είναι οι δύο διαθήκες· η μία μεν από το βουνό Σινά, αυτή που γεννάει για δουλεία, η οποία είναι η Άγαρ.» — Γαλ. 4:22-24

Δεν ήταν προφανές τότε γιατί η Σάρα είχε δίκιο που έστειλε την Άγαρ και τον Ισμαήλ σε ξένη χώρα. Ο Απόστολος Παύλος ξεκαθαρίζει ότι αυτά τα πράγματα έγιναν για να προσδιοριστεί το αληθινό «σπέρμα» της υπόσχεσης — ο Χριστός και η Εκκλησία. «Και εμείς, αδελφοί, όπως και ο Ισαάκ, είμαστε παιδιά τής υπόσχεσης. Αλλά, όπως τότε, αυτός που γεννήθηκε κατά σάρκα καταδίωκε αυτόν που γεννήθηκε κατά πνεύμα, έτσι και τώρα. Αλλά, τι λέει η γραφή; “Βγάλε έξω τη δούλη και τον γιο της· επειδή, ο γιος τής δούλης δεν θα κληρονομήσει μαζί με τον γιο τής ελεύθερης”. Λοιπόν, αδελφοί, δεν είμαστε παιδιά τής δούλης, αλλά τής ελεύθερης.» 28-31

Αν και δεν ήταν γνωστός εκείνη την εποχή, ο Παύλος ξεκαθαρίζει ότι ο Ισμαήλ εκπροσωπούσε το Ισραήλ κατά τη σάρκα. Πολλές από τις σκιές και τις εικόνες της Παλαιάς Διαθήκης διευκρινίζονται στην Καινή Διαθήκη. Ο απόστολος δείχνει ότι αυτά τα πράγματα ήταν κρυμμένα μέχρι να κληθεί το υπεσχεμένο «σπέρμα» μέσω της πίστεως στον Ιησού Χριστό. — Γαλ. 3:15-29 ■

©nickolae- stock.adobe.com

Ένας Τόπος Ταφής για τη Σάρα

Εδάφιο κλειδί: «Και μίλησε σ' αυτούς, λέγοντας: *Αν ευαρεστείται η ψυχή σας να θάψω τον νεκρό μου από μπροστά μου, ακούστε με, και να μεσιτεύσετε για μένα στον Εφρών, τον γιο τού Σωάρ, και ας μου δώσει το σπήλαιό του, στη Μαχπελάχ, εκείνο στην άκρη τού χωραφιού του· ας μου το δώσει σε πλήρη τιμή, για κτήμα τάφου ανάμεσά σας.»
— Γένεση 23:8,9*

Επιλεγμένα εδάφια:
Γένεση 23:1-20

Η ΠΙΣΤΗ ΤΟΥ ΑΒΡΑΑΜ
είναι κεντρικό θέμα του σχεδίου του Θεού. Σε όλη της τη ζωή και τις πολλές επιδείξεις πίστεως της, η Σάρα ήταν στο πλευρό του Αβραάμ. Επομένως, ο Ιεχωβά άλλαξε τα αρχικά τους ονόματα, Άβραμ και Σαράι, σε νέα που ταίριαζαν στην πίστη τους. «5 και δεν θα αποκαλείται πλέον το όνομά σου Άβραμ, αλλά το όνομά σου θα είναι Αβραάμ· επειδή, σε κατέστησα πατέρα πολλών εθνών· 6 και θα σε αυξήσω σε υπερβολικό βαθμό, και θα σε καταστήσω σε έθνη, και από σένα θα βγουν βασιλιάδες...15 Και ο Θεός

είπε στον Αβραάμ: Τη γυναίκα σου Σάρα, δεν θα αποκαλέσεις πλέον το όνομά της Σάρα, αλλά το όνομά της θα είναι Σάρρα. 16 Και θα την ευλογήσω, κι ακόμα θα σου δώσω απ' αυτή έναν γιο· και θα την ευλογήσω, και θα

γίνει μητέρα πολλών εθνών· βασιλιάδες λαών θα βγουν απ' αυτή.» — Γέν. 17:5,6,15,16

Μια τέτοια μαρτυρία του Παντοδύναμου λέει πολλά σχετικά με τον χαρακτήρα αυτών των δύο θεμελίων ενός μεγάλου έθνους. «ΑΚΟΥΣΤΕ με, εσείς που ακολουθείτε τη δικαιοσύνη, που ζητάτε τον Κύριο· κοιτάξτε στον βράχο, από τον οποίο λατομηθήκατε, και στο στόμιο του λάκκου, από τον οποίο ανορυχθήκατε. Κοιτάξτε στον Αβραάμ τον πατέρα σας, και στη Σάρρα, που σας γέννησε· επειδή, τον κάλεσα όταν ήταν ένας, και τον ευλόγησα, και τον πλήθυνα.» — Ησα. 51:1,2

Ο Απόστολος Παύλος δηλώνει ότι είμαστε τα πνευματικά παιδιά του Αβραάμ αν έχουμε ισχυρή πίστη όπως η δική του: «Εκείνος, λοιπόν, που επιπρόσθετα χορηγεί σε σας το Πνεύμα, και ενεργεί ανάμεσά σας θαύματα, τα κάνει αυτά από έργα τού νόμου ή από ακοή τής πίστης; Όπως ο Αβραάμ πίστεψε στον Θεό, και του λογαριάστηκε σε δικαιοσύνη. Ξέρετε, λοιπόν, ότι αυτοί που προέρχονται από την πίστη, αυτοί είναι γιοι τού Αβραάμ.» — Γαλ. 3:5-7

Μία από τις τελευταίες πράξεις πίστης του Αβραάμ παρουσιάζεται στο σημερινό μάθημα για την απόκτηση ενός τόπου ταφής για τη Σάρα. Διαβάζουμε για αυτή τη σεβαστή διαπραγμάτευσή του με τους Χετταίους: «Εγώ είμαι ξένος και πάροικος, μεταξύ σας· δώστε μου ένα κτήμα τάφου ανάμεσά σας, για να θάψω τόν νεκρό μου από μπροστά μου. Και οι γιοι τού Χετ αποκρίθηκαν στον Αβραάμ, λέγοντάς του: Άκουσέ μας, κύριέ μου· εσύ είσαι μεταξύ μας ηγεμόνας από τον Θεό· θάψε τόν νεκρό σου στον εκλεκτότερο από τους τάφους μας· κανένας από μας δεν θα σου αρνηθεί τον τάφο του, για να θάψεις τον νεκρό σου.» — Γέν. 23:4-6

Εδώ έγιναν δύο δοκιμασίες της πίστης του Αβραάμ— μια έκκληση για υπερηφάνεια ως πανίσχυρος πρίγκιπας και μια προσφορά για τον εκλεκτότερο από τους τάφους των Χετταίων χωρίς χρέωση. Παρόλο που ο Θεός είπε ότι όλη η γη θα δοθεί σε αυτόν και στους απογόνους του, δεν την πήρε με το ζόρι. Τιμητικά, ο Αβραάμ αγόρασε, σε πλήρη τιμή, το σπήλαιο του Μαχπελά, το οποίο θα γίνει ο τόπος ταφής του Αβραάμ, της Σάρας, του Ισαάκ, της Ρεβέκκας, του Ιακώβ και της Λίας. (Γέν. 49:29-32) Έτσι, μέσα σε μια σπηλιά βρίσκονται οι πρόδρομοι του «Σπέρματος» που θα ευλογήσει όλη την ανθρωπότητα στο Μεσσιανικό βασίλειο. — Γαλ. 3:16,26-29 ■

©Erica Guilane-Nachez - stock.adobe.com

Ιδρύθηκαν Δικαιοσύνη και Κριτές

Εδάφιο κλειδί: «Το δίκαιο, το δίκαιο θα ακολουθείς· για να ζήσεις, και να κληρονομήσεις τη γη, που ο Κύριος ο Θεός σου δίνει σε σένα.»— Δευτερονόμιο 16:20

Επιλεγμένα εδάφια: Δευτερονόμιο 16:18-20· 17:8-13

ΤΑ ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ ΠΟΥ καθιερώθηκαν στο Ισραήλ για δικαιοσύνη και κρίση είχαν σκοπό να καθοδηγούν τον λαό στη σωστή λατρεία για τον Ιεχωβά. Λίγο μετά την έξοδό τους από την Αίγυπτο, ο Μωυσής μόνος έκρινε μεταξύ των διαφωνιών του λαού. (Εξοδος 18:13-16) Ωστόσο, αυτή η διάταξη άρχισε

σύντομα να «κατακλύζει» τον Μωυσή. Μετά από πρόταση του πεθερού του Ιοθόρ, ο Μωυσής διόρισε ικανούς ηγέτες για να κρίνουν τον λαό δίπλα του. (εδάφ. 17-26) Αυτό το σύστημα, που καθιερώθηκε στην έρημο, το οραματίζονταν να συνεχιστεί αφού εισέλθουν στη γη της Επαγγελίας.

Ένα άλλο στοιχείο των δικαστικών διατάξεων του Ισραήλ ήταν ο διορισμός κριτών και αξιωματούχων από όλες τις φυλές για την εκτέλεση δίκαιης κρίσεως, παρέχοντας έτσι μια δικαστική εξουσία σε όλο τον πληθυσμό. (Δευτ. 16:18-20) Ο Μωυσής έδωσε περαιτέρω οδηγίες ότι οι Λευιτικοί ιερείς έπρεπε να συνεργάζονται

με τους κριτές σε πιο δύσκολες υποθέσεις για να τους βοηθήσουν στην κρίση. Αυτά τα θέματα επρόκειτο να ακουστούν και να αποφασιστούν σε «εκείνο το μέρος που θα επιλέξει ο Κύριος». Αυτή η διάταξη συνέχισε την πρακτική της λήψης αποφάσεων για μικρότερες υποθέσεις σε τοπικό επίπεδο και τις δυσκολότερες υποθέσεις από μια ανώτερη, κεντρική αρχή. — Δευτ. 17:8-13

Τα επιλεγμένα εδάφια του μαθήματός μας δεν δίνουν τα συγκεκριμένα προσόντα των κριτών και των αξιωματούχων που θα επιλεγούν, τη μέθοδο του διορισμού τους ή τις λεπτομέρειες της περιγραφής της θέσης τους. Ωστόσο, δίνουν προσοχή στις αρχές που έπρεπε να ενσωματώσουν. Πρώτον, ο διορισμός κριτών και αξιωματούχων ήταν καθήκον ολόκληρης της κοινότητας. Έπρεπε να διαλέξουν άντρες που κατείχαν δίκαιους χαρακτήρες όπως θα ήταν επιδοκιμασμένοι από τον Θεό. Αυτή η αρχή τονίζει την ευθύνη της κοινότητας να συμμετέχει ενεργά στη διατήρηση και την επιδίωξη της δίκαιης κρίσεως.

Οι κριτές και οι αξιωματούχοι έπρεπε επίσης να κρίνουν δίκαια. Τους απαγορευόταν να στρεβλώνουν τη δικαιοσύνη, να επιδεικνύουν μεροληψία και να δέχονται δωροδοκίες. (Δευτ. 16:18,19) Αυτές οι συνήθειες καταδικάστηκαν ξεκάθαρα από τον Ιεχωβά. Η κοινότητα επρόκειτο να διορίσει εκείνους που ήταν σοφοί, όπως σημειώνεται στις οδηγίες του Θεού προς τον Μωυσή που καταγράφονται στο Δευτερονόμιο 1:13-15. Το έργο αυτών των κριτών και των αξιωματούχων επρόκειτο να είναι προς όφελος ολόκληρης της κοινότητας. Ο διορισμός τους δεν επρόκειτο να είναι θέμα θέσεως ή εξουσίας, αλλά για το συγκεκριμένο καθήκον να κρίνουν τους ανθρώπους δίκαια, προκειμένου να επικρατήσουν οι ορθές αποφάσεις σε ολόκληρο το έθνος.

Το σημερινό εδάφιο-κλειδί αντανακλά το ευλογημένο αποτέλεσμα της τήρησης της δίκαιης κρίσης και της απόρριψης αθέμιτων πρακτικών. Όλοι θα ωφελούνταν—οι κριτές και οι αξιωματούχοι, ο λαός γενικά και ολόκληρο το έθνος—αν ακολουθούνταν οι οδηγίες του Θεού. Βλέπουμε μια γενική αρχή σε αυτό το μάθημα, ότι η ευλογία του Κυρίου ακολουθεί όπου κυριαρχεί η δικαιοσύνη. Η παραφρασμένη Living Bible (Ζωντανή Βίβλος) αποτυπώνει την ουσία του εδαφίου-κλειδί μας: «Η δικαιοσύνη πρέπει να επικρατήσει. Μόνο έτσι θα πετύχεις στη γη που σου δίνει ο Κύριος ο Θεός σου».

Η εκμάθηση της έννοιας της δικαιοσύνης και η άσκησή της στη ζωή μας, θα πρέπει να είναι ένας από τους πρωταρχικούς στόχους της χριστιανικής μας ζωής. Το να κάνουμε αυτά τα πράγματα μέρος του χαρακτήρα μας θα μας βοηθήσει να προετοιμαστούμε για το μελλοντικό μας έργο στη βασιλεία του Θεού: «Δεν ξέρετε ότι οι άγιοι θα κρίνουν τον κόσμο;» — Α' Κορ. 6:2 ■

©Shakhova - stock.adobe.com

